

ningsarbejde saa langt ned som muligt. Det er jo muligt, at en saadan Bemærkning i en Avis kan være urigtig, men holder Meddelelsen Stik, maa det i høj Grad misbilliges, og det skulde glæde mig overordentlig, om nu Fremsettelsen af dette Forslag maatte have den Følge, at man fra den højeste Ledelses Side tilkendegav Statsbaneautoriteterne, at man vilde ikke finde sig i nogen smaalig Prutten paa det Omraade, men tværtimod ønskede, at et saadant Arbejde som Snekastning, der indtræder som et ekstraordinært og kortvarigt Arbejde i den aller haardeste Vintertid, som Regel skal lønnes godt og rigeligt. Det er altsaa alene af formelle, lovtekniske Grunde, jeg ikke kan anbefale at stemme for dette Ændringsforslag, men den Tanke, det udtrykker, maa jeg meget anbefale.

Jeg ønsker ogsaa at dvæle lidt ved Nr. 33 i Betænkningen, der gaar ud paa at give Udvalgets Tilslutning til, at der ydes 2 Funktionærer, der ere afskedigede paa Grund af Drukkenskab, en Understøttelse paa henholdsvis 400 og 200 Kr., hvortil føjes, at man finder Anledning til at fremhæve, at i Tilfælde som de omhandlede bør Afskedigelse straks finde Sted, naar en alvorlig Advarsel har vist sig frugtesløs. Man stod her overfor et Tilfælde, som var ret vanskeligt. Naar en Funktionær, som har tjent længe i en Institution, forfalder til Drukkenskab, saa kan der jo her nok tales om Sygdom, men det er dog ikke i en saadan Grad en Sygdom, at man kan sige, at det er vedkommende ganske utilregneligt. Han kan da ikke afskediges med Pension, fordi hans Afskedigelse ikke skyldes nogen ham selv utilregnelig Aarsag, han maatte og skulde kunne beherske den sygelige Tilbøjelighed. Men paa den anden Side er det meget haardt, naar en Mand har arbejdet i en lang Aarrække i Statens Tjeneste og vist sig som en dygtig og pligtopfyldende Funktionær, da at afskedige ham uden nogen som helst Understøttelse, naar han er bleven gammel og først højt oppe i Aarene er forfalden til Drik og derved bleven arbejdsudygtig eller saa lidet pligtopfyldende, at man ikke længere kunde betro ham det Arbejde, der hidtil har været betroet ham. Dette vilde, hvis man var human, føre til, at man slet ikke afskedigede en saadan Funktionær, men lod ham blive ved at gaa i Tjenesten, fordi man sagde: Det er for haardt at afskedige ham uden nogen som helst Understøttelse og styrte ham og hans Familie ud i den fuldkomne, nøgne og bare Elen-

dighed. Paa den anden Side er det heller ikke heldigt at beholde vedkommende Funktionær i Statsbanernes Tjeneste, thi det kunde jo medføre, at en Pligtforsømmelse fra hans Side kom til at gaa ud over særdeles mange sagesløse Personer og kunde ødelægge Personer og Gods i stort Omfang. Man maatte derfor her søge en Mellemvej, og jeg tror, der her er fundet en forstandig Mellemvej, idet man i saadanne Tilfælde, naar man har givet vedkommende Funktionær en alvorlig Advarsel, og denne ikke har frugtet, afskediger ham, men giver ham en Understøttelse, beregnet efter den Fortjeneste, vedkommende har indlagt sig som Statsfunktionær, inden han forfaldt til Drik. Hvis altsaa en Funktionær, kort Tid efter, at han var indtraadt i Statens Tjeneste, viste sig drikkældig, maatte han afskediges helt uden eller i hvert Fald uden nogen væsentlig Understøttelse, men dersom en Mand i 20—30 Aar har været pligtopfyldende Funktionær og saa forfalder til Drik, bør han ikke afskediges helt uden Hjælp, men der bør beregnes en Understøttelse i Forhold til den Tjenestetid, han har haft, inden han forfaldt til Drik, og i Forhold til den Tjeneste, han har udført som pligtopfyldende og ordentlig Mand, inden han paa Grund af Drikkældighed blev skodesløs og pligtforsømmende. Jeg tror, den Vej, man her er inde paa, er god og heldig, og jeg anbefaler meget, at man holder sig til den.

Under Nr. 245 i Betænkningen foreslaar et Mindretal, det ærede Medlem for Kalundborg og jeg, sammen med det socialdemokratiske Mindretal at nægte 13,000 Kr. til noget, som kaldes et „Normalmilitærtog“. Det er i det hele uheldigt med alle disse militære Bevillinger, som skjule sig rundt omkring paa de civile Budgetter. Det er her igen akkurat ligesom under Finansministeriet, som jeg omtalte før med Hensyn til Kronprinsessegades gamle Kaserne; saaledes foreligger ogsaa her et Forsøg paa at skaffe sig en Militærbevilling ind i civile Budgetter. Hvad man kalder et Normalmilitærtog, det maa være noget, Militærvæsenet bør betale, og der bør ikke her paa dette Budget bevilges 13,000 Kr. dertil. Derfor er jeg med til at protestere imod denne Bevilling.

Dinesen: Under Nr. 51 er der af et Mindretal stillet Forslag om at nægte en Bevilling af 60,000 Kr. til Installation af elektrisk Belysning i Fredensborg Slot. Naar jeg tillader mig at ytre mig om dette